

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Стара Загора, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VII-МИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори декември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Жеков

при участието на секретаря Маргарита Огн. Н.а
като разгледа докладваното от Свилен Жеков Гражданско дело №
20225530103860 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 103 - 257 от Гражданския процесуален
кодекс /ГПК/.

Предявени са обективно съединени установителни иски с правна
квалификация 1/ по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР и чл. 9, ал. 1 ЗПК
за сумата от 500,00 лв., представляваща неплатена главница по договор за
потребителски паричен кредит № *****/****.2018 г., 2/ по чл. 422, ал. 1
ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР за сумата от 97,22 лв., представляваща
възнаградителна лихва за периода ****.2018 г. – ****2018 г. и 3/ по чл. 422,
ал. 1 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 165,29 лв.
представляваща обезщетение за забава за периода ****.2018 г. – ***.2021 г.
установяване съществуването на вземания на ищеца „Форуком и компания“
ООД спрямо Н. Н. С., по договор за потребителски паричен кредит №
*****/****.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410
ГПК № ***** г. по ч.гр.д. ***** г. на Софийски районен съд, ведно със
законната лихва от 19.11.2021 г. до окончателното плащане.

Ищецът „Форуком и компания“ ООД твърди, че на ****.2018 г. в

системата за администриране на заявки за нови кредити и на вече отпуснатите такива на „Форуком и компания“ ООД, постъпила нова заявка за кредит от името на ответника Н. Н. С.. Подаването на заявление за кредит се извършвало онлайн на сайта на дружеството - www.bzd.bg и се състояло от следните стъпки - избор на сума и срок, запознаване с Общите условия на дружеството и със СЕФ, попълване на лични данни, избор на начин за усвояване на сумата. Услугата се предоставяла под марката „Българско заемно дружество“, която била собственост на ищеца. След като се запознал и съгласял с Общите условия на дружеството и със Стандартния европейски формуляр, което е необходимо условие, за да се продължи с кандидатстването за кредит, кредитоискателят можел да подаде своята заявка за кредит, избирайки срока и сумата, за които иска да кандидатства. Следвало попълването в заявката на лични данни на заявителя - три имена, ЕГН, № на лична карта, дата на издаване на лична карта, постоянен и настоящ адрес, електронна поща, телефонен номер, данни за доходите - месторабота, възнаграждения, трудов стаж, начин на усвояване на сумата. Извършвали се редица справки, на базата на които се взимало решение дали кредитоискателят ще получи желаната сума. Такива справки са: за валидността на личната карта; проверка на здравноосигурителния статус; проверка в Централен кредитен регистър за кредитна задлъжнялост.

На ответника бил изпратен автоматично генериран от системата за администриране на заявки за нови кредити и на вече отпуснатите такива Договор за потребителски кредит, Погасителен план по този договор, СЕФ, Общите условия на дружеството-кредитодател, които документи той получил на зададения от него e-mail адрес и било необходимо да ги потвърди, посредством натискане на линк и чрез въвеждане на цифров код в поле, което се визуализирало след натискането на линка. Цифровият код се изпращал от дружеството под формата на кратко текстово съобщение (SMS) на телефонния номер, който е предоставен при кандидатстването за кредит, като достъп до този код имал единствено и само кредитополучателят.

Така по описаната процедура на ****.2018 година бил сключен Договор за потребителски кредит с № *****/**** с ответника, като сумата на потребителския кредит била уговорена в размер на 500 лв. и кредитополучателят се е задължил да я върне на шест равни месечни вноски с падежна дата на всяко 15-то число. Сумата на потребителския кредит – 500

лв. /петстотин лева/, била изплатена от страна на „Форуком и компания“ ООД, посредством каса на „Изипей“ АД, където се изтегляла на място, би следвало след предоставяне на лична карта от кредитополучателя и удостоверяване, че отговаря на лицето, за което се представя. Прилагат заверено копие от разписка за извършено плащане през електронната система за разплащания на „Изипей“ АД на уговорената сума по Договор за потребителски кредит.

Вследствие на така описаната фактическа обстановка за ищеца възникнало законното право да търси сумата от 500 лв., представляваща главница по Договор за потребителски кредит № *****/****, ведно с договорната лихва, дължима от ****.2018 г. до ****2018 г., ведно със законната лихва в размер на 165,29 лв., дължима за периода от ****.2018 г. до ***.2021 г., както и законната лихва за периода от датата на подаване на заявлението до изплащане на вземането.

Със заявление за издаване на заповед за изпълнение било поискано снабдяване със заповед за изпълнение и изпълнителен лист за дължимите суми на основание чл. 410 ГПК, което искане било уважено и издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. ***** г. на Софийски районен съд. по така издадената заповед постъпило възражение.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът му дължи сумата от общо 762,51 лв., представляваща: 1/ 500 лв. - главница по Договор за потребителски кредит № 000*****/****, сключен на ****.2018 г. между „Форуком и компания“ ООД и Н. С.; 2/ 97,22 лв. - договорна лихва за периода от ****.2018 г. до ****2018 г., дължима по Договор за потребителски кредит с № 000*****/****; 3/ 165,29 лв. - законна лихва върху просрочената главница от ****.2018 г. до ***.2021 г.; 4/ ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал възражение, в което заявява, че не познава фирма „Форуком и компания“ ООД и не е ползвал кредит от нея. Първото съобщение описвало, че са длъжници с някоя фирма ВИКИ-ПВ ЕООД, ЕИК 175359744, която също не познава. Сега излизало, че вече тази фирма я няма и само той е длъжник. Мисли, че има злоупотреба с личните му данни. Моли за отхвърляне на исковете.

В съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се явява, а се представлява. С депозирано становище моли съда да уважи предявените искове и да му присъди направените разноски.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, не се явява.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените и приети като писмени доказателства договор за предоставяне на кредит от разстояние № ***** от дата ****.2018 г., с приложение към него /л. 16 – 17 от делото/, Погасителен план /л. 18 от делото/, Общи условия /л. 19-25 от делото/, разписка издадена от „Изи пей“ от ****.2018 г. /л. 58 от делото/, се установява, че на ****.2018 г. страните са сключили Договор за потребителски кредит за сумата от 500,00лв. т.е. установяват се правнорелевантните обстоятелства, че между „Форуком и компания“ ООД, като кредитодател, и ответника Н. Н. С., като кредитополучател, е сключен на ****.2018 г. договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/****.2018 г., **като сумата по кредита била реално предоставена от кредитора и усвоена от длъжника.**

Потребителят се е задължил да върне предоставената сума на кредитора, при условията, посочени в договора и Общите условия към него съгласно погасителния план, т.е. да изплати кредита на шест вноски в срок до ****2018 г.

По силата сключения потребителски договор „Форуком и компания“ ООД се е задължило да предостави сумата от 500,00 лв. за срок от шест месеца, при годишен фиксиран лихвен процент от 40,00%, и годишен процент на разходите от 49,02 %. Месечният размер на вноската по кредита е 92,56 лв., а общата дължима сума 555,37 лв. Към договора е приложен погасителен план /л. 18 от делото/, в който всяка месечна погасителна вноска е определена по размер, формиран, като сбор от главница и договорна лихва. Договорът за кредит е двустранно подписан ищеца и ответника, които са декларирали, че са запознати преди сключването му с приложимите към него общи условия, приемат ги и се задължават да ги спазват, че са съгласни съществените условия по договора за потребителски кредит да се уговорят с общите

условия. Ответникът е декларирал, че му е предоставена необходимата преддоговорна и договорна информация, вкл. правото да се откаже от договора в четиринадесет дневен срок от сключването му.

Съгласно погасителния план към договора, последната падежна вноска е на *****2018 г., поради което следва да се приеме, че към датата на приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция, цялото задължение по договора е станало изискуемо, респ. фактът дали е обявена предсрочната изискуемост на кредита е без значение /така **решение № 41/21.07.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1128/2021 г./**. До приключване на съдебното дирене ответникът не твърди или установява да е заплатил суми по договора.

От приложеното ч.гр.д. № ***** г. на Софийски районен съд се установява издаването на заповед за изпълнение на парично задължение, с която е разпоредено Н. Н. С. и „Вики ПВ“ ЕООД /вж. договор за встъпване в дълг от 03.02.2020 г. /л.24 от ч.гр.д. № ***** г. на Софийски районен съд/, да заплатят солидарно на „Форуком и компания“ ООД сумата от 500,00 лв. - главница, 97,22 лв. - договорно възнаграждение за периода *****.2018 г. до *****2018 г. и 165,29 лв. – обезщетение за забава за периода *****.2018 г. – ***.2021 г., по сключен между страните договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/*****.2018 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. ***** г. на Софийски районен съд, ведно със законната лихва от 19.11.2021 г. до окончателното плащане. Срещу заповедта за изпълнение длъжникът ответник е подал възражение и на кредитора са дадени указания за предявяване на установителен иск. Исковата молба е подадена в месечния срок, като паричните вземания, предмет на исковата молба са идентични на паричните вземания по заповедта за изпълнение, поради което установителните искове са **допустими**.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

„Форуком и компания“ ООД представлява финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, което е налице в случая. Това определя дружеството като кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК.

В случая е налице договор за потребителски заем сключен от разстояние. Регламентацията на договора за потребителски кредит се съдържа в Закона за потребителския кредит – ЗПК /Обн., ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г., приложима редакция – изм. и доп., бр. 58 от 30.07.2010 г., в сила от 31.08.2010 г. / – чл. 9, като това е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при което потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Формата за действителност на договора за потребителски кредит е писмена – чл. 10, ал. 1 ЗПК – на хартиен или друг траен носител; по ясен и разбираем начин; в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора /дефиниция на понятието „траен носител“ се съдържа в § 1, т. 10 от ДР на ЗПК – това е всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромеН.то възпроизвеждане на съхранената информация/. ЗПК допуска възможността договорът за потребителски кредит да бъде сключен от разстояние, като в този случай съгласно чл. 5, ал. 9, кредиторът трябва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр съгласно приложение 2, а според чл. 5, ал. 13, когато договорът за предоставяне на потребителски кредит е сключен по инициатива на потребителя чрез използването на средство за комуникация от разстояние по смисъла на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, което не позволява предоставяне на преддоговорната информация на хартиен или друг траен носител, както и в случаите по ал. 10 /при използването на телефон като средство за комуникация или друго средство за гласова комуникация от разстояние/, кредиторът, съответно кредитният посредник, предоставя преддоговорната информация посредством формуляра по ал. 2 незабавно след сключването на договора за потребителски кредит. Изискванията за предоставяне на финансови услуги от разстояние са регламентирани в Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние – ЗПФУР /Обн., ДВ, бр.

105 от 22.12.2006 г., приложима редакция – изм., бр. 82 от 16.10.2009 г., в сила от 16.10.2009 г. /, като според чл. 6 договорът за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средство за комуникация – едно или повече. Дефиниция на понятието „финансова услуга“ се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗПФУР – това е всяка услуга по извършване на банкова дейност, кредитиране, застраховане, допълнително доброволно пенсионно осигуряване с лични вноски, инвестиционно посредничество, както и предоставяне на платежни услуги, а на „средство за комуникация от разстояние“ – в § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР и това е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Разпоредбите на чл. 10 и чл. 11 ЗПК уреждат формата и съдържанието на договора за потребителски кредит. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора.

В случая искът за главница /500,00 лв./ се явява **изцяло основателен**, а искът за договорно възнаграждение /97,22 лв./ и обезщетение за забава /165,29 лв./ са **частично основателни** поради следните съображения:

1/ По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР и чл. 9, ал. 1 ЗПК /за връщане на заемната сума от 500,00 лв./:

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства, настоящият съд приема за доказани твърденията на ищеца, че между него и ответника Н. С. е налице облигационна връзка, възникнала по силата на сключен между тях договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/****.2018 г., с включен в него погасителен план, и общи условия към него, по силата на които ищецът, като кредитор, е предоставил на ответника, като потребител, кредит в размер на 500,00 лева, със срок на кредита – 180 дни, а кредитополучателят е поел задължение да погасява кредита на шест месечни погасителни вноски, всяка една с падеж и размер, определени съгласно погасителен план /л. 18 от делото/. Тези факти се установяват от приложените писмени доказателства, цитирани по-горе, които удостоверяват по безспорен начин и изложените от ищцовата страна твърдения относно сключването на процесния договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/****.2018 г. между страните по делото по инициатива на потребителя Н. С. чрез използване на средства за комуникация от разстояние, по смисъла на ЗПФУР, както и времето, проведена между страните кореспонденция на електронни носители, начина и условията на сключването на процесния договор и неговите съществени условия, в т.ч. възникналите задължения за кредитополучателя.

В тази връзка от приетата по делото разписка от ****.2018 г. /датата на сключване на договора/, настоящият съд намира за установен по делото и факта, че ищецът – кредитор е изпълнил задължението си да преведе предоставения от него потребителски кредит в размер от 500,00 лв. на ответника чрез „Изи Пей“ АД.

В случая настоящият съд изцяло съобрази приложимата практика на Старозагорски окръжен съд обективизирана в **решение № 314/10.11.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 407/2022 г.**, съгласно която в случая между страните е сключен договор за паричен заем от разстояние по реда на ЗПФУР, където е предвидена възможността за предоставяне на парични кредити от разстояние. Според съдебната практика /решение №70/19.02.2014 г. на ВКС по гр.д. № 868/2012г., IV г.о./, електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ - за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото

авторство. Когато е създаден подписан електронен документ, неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписаният писмен документ, а ако се касае за частен документ, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението /чл.180 ГПК/. **В случая** договорът за кредит е сключен във валидна електронна форма, съгласно изискванията на специалния закон. От представения оригинал на разписка от ****.2018 г. се установи, че ответникът е получил заемната сума от 500,00 лв. В настоящия случай е представен по делото договора, сключен между страните в писмен вид, като възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Съгласно чл.184 ал.1 изр.1 ГПК, той се представя по делото именно върху такъв носител, като препис, заверен от страната, като преписът е годно и достатъчно доказателство за авторството на изявлението и неговото съдържание. Приложените към исковата молба документи в своята цялост представляват годни доказателствени средства, установяващи валидното сключване на договор за кредит по реда на чл. 6 ЗПФУР и предаването на договорената сума от страна на ищеца на ответника. Следва да се посочи и **решение № 286/27.10.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 333/2022 г., решение № 212/04.08.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 174/2022 г., решение № 8/09.04.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1172/2020 г.,** съгласно които легалната дефиниция на договори от разстояние се съдържа в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 ЗПФУР, съгласно която договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. В разпоредбата на чл. 18 ЗПФУР са посочени подлежащите на доказване факти и обстоятелства във връзка със сключването на договор за предоставяне на кредит от разстояние, като доказателствената тежест е възложена на ищеца-доставчик на услугата. За доказването на преддоговорната информация и на електронните изявления, отправени съгласно ЗПФУР, се прилага Законът за електронния документ и електронния подпис – сега Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /загл., изм. с ДВ, бр. 85 от 2017 г./, а съгласно, ал. 3 преддоговорната информация, както и изявленията,

направени чрез телефон, друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях. В разпоредбата на чл. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис в редакцията му действала към момента на сключване на твърдения договор за кредит от разстояние /ред. ДВ, бр. 100 от 21.12.2010 г./ електронният документ представлява електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано. Следователно в случаите, в които законът изисква писмена форма, независимо дали същата е за действителност или за доказване, тя се счита спазена, след като е съставен електронен документ. **Електронното изявление се счита за подписано** при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ, според който за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство, като законът въвежда три форми на електронния подпис – обикновен, усъвършенстван и квалифициран. Разпоредбата на чл. 13, ал. 4, изр. 2 ЗЕДЕП допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен. **По настоящото дело** са представени доказателства, че е постигнато съгласие между страните, чрез договаряне, осъществено посредством средства за комуникация от разстояние. **Комуникацията между страните е осъществена посредством електронната страница на кредитора, на която кредитополучателят е подал искане за получаване на кредит, предоставена е необходимата информация и лицето се е съгласило да получи заем.** Поради това настоящият съд намира, че страните са постигнали съгласие по смисъла на чл. 13, ал. 4, изр. 2 ЗЕДЕП, че ще признават стойността на електронния подпис на саморъчен в отношенията помежду си. Ето защо следва да се приеме, че представеният договор за кредит представлява подписан частен електронен документ, който се ползва с формална доказателствена сила относно авторството на обективизираните волеизявления съгласно чл. 180 ГПК /решение № 70/19.02.2014 г. на ВКС по гр.д. № 868/2012 г., IV г.о./. Следва да се съобрази и **решение № 231/19.08.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 252/2022 г.**, в което се сочи, че при сключване на договора за кредит от разстояние съгласие за неговото сключване е **налице, доколкото договарят за заем е**

реален и се счита сключен с получаване на сумата по него, а насрещните волеизявления относно съществените му условия са отправени „от разстояние“ по смисъла на ЗПФУР, чиито особени изисквания към самия договор са изпълнени. Договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние се сключва между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние, т.е. не е необходимо едновременно им физическо присъствие /арг. чл. 6 вр. пар. 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР/ – напр. електронни формуляри в интернет, разговори по телефон, кореспонденция по имейл и др. Съгласно чл. 18, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗПФУР, доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя, като за доказване на преддоговорната информация и изявления, се прилага чл. 293 ТЗ, а за електронните изявления – Законът за електронния документ и електронния подпис. Електронното изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията, като негов автор е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител, а титуляр – лицето, от името на което е извършено електронното изявление / чл. 2, ал. 1 вр. чл. 4 ЗЕДЕУУ/. По смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, вр. чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) 910/2014 г. „електронен документ“ означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, включително в текстови запис. За „електронен подпис“ по смисъла на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, вр. чл. 3, т. 10 от Регламент (ЕС) 910/2014 г. се считат данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. В случая както се посочи кореспонденцията между кредитодателя и кредитополучателя е била проведена посредством електронна комуникация. Относно процедурата по кандидатстване ответникът е имал регистриран профил в системата на дружеството, за което и се прилагала информация на хартиен носител, ответникът е предоставил лични данни и му били изпратени имейли в хода на процедурата по сключване на договора за кредит, както и изпратени SMS с уникален код за сключването на договора за кредит на посочен от него телефонен номер.

Действително ответникът твърди във възражение /подадено вместо отговор на исковата молба/, че не познава ищеца и не е взимал кредит от него, вкл. мислел, че има злоупотреба с личните му данни, но същият не ангажира нито едно доказателство за установяване на това свое твърдение. Нещо повече – по правилата за разпределянето на доказателствената тежест в гражданския процес изпълнението на правните задължения следва да се установи от страната, която навежда този положителен факт – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК, чрез пълно и главно доказване. Всяка страна в процеса трябва да установи чрез пълно и главно доказване фактите, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, като прилагането на неизгодните процесуални последици от недоказването в процеса на определен правнорелевантен факт не е обусловено от установяването на друго правнозначимо обстоятелство, процесуалното задължение за чието доказване принадлежи на ответната страна. В изпълнение на тези процесуални правила настоящият съд при разпределяне на доказателствената тежест в доклада по делото е дал точни указания на ответника, че нему принадлежи процесуалното задължение /доказателствената тежест/ за установяване на обстоятелствата, че имало злоупотреба с личните му данни, вкл. останалите твърдения в исковата молба. Изрично е указано на ответника, че на основание чл. 146, ал. 2 ГПК не сочи доказателства за тези свои фактически твърдения, но въпреки това ответникът не само не ангажира нито едно доказателство в тази връзка, но и сам се лиши от тази възможност, като двукратно не се яви в нито в о.с.з. на 22.11.2022 г., нито в о.с.з. на 22.12.2022 г. А що се касае до искането за назначаване на графична експертиза на подписа на ответника следва да се посочат два момента - 1/ договорът за кредит е сключен от разстояние чрез електронна комуникация и 2/ самият ответник не посочи на кой документ подписан от него твърди, че подписа не е негов /именно поради невявяването си в о.с.з. на 22.11.2022 г. и в о.с.з. на 22.12.2022 г./. Следва да се посочи още, че наличието на втори длъжник – „Вики ПВ“ ЕООД по договор за встъпване в дълг от 03.02.2020 г. /л.24 от ч.гр.д. № ***** г. на Софийски районен съд/, нито ползва, нито вреди на ответника, тъй като Н. С. е кредитополучател /той е сключил договора за кредит и получил 500,00 лв./, а не търговското дружество, като по правилата на солидарната отговорност кредиторът може да избере към кой от солидарните длъжници да насочи претенцията си /чл. 122, ал. 1 ЗЗД/. Настоящият съд ще посочи и че в

срока за решаване на делото /извън всички процесуални срокове за ангажиране на доказателства/ ответникът представи молба с приложено удостоверение от неговия работодател, че през м. август 2018 г. е бил в командировка в Европа /т.е. не е можел да изтегли процесния кредит, тъй като не е бил в България/, но самият ответник не държи сметка, че процесният кредит е изтеглен през м. февруари 2018 г., а не през м. август 2018 г. – удостоверението е без значение за делото и освен това договорът е сключен от разстояние /чрез електронни средства/, което води до извода, че е без значение къде се е намирал ответникът физически.

Предвид изложеното, съдът прави извод, че за ответника Н. С. е възникнало задължение, по силата на така сключения договор, да погасява предоставения му потребителски кредит в сроковете и при условията, посочени в договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/****.2018 г., погасителния план, както и съгласно ОУ към договора. Кредитополучателят не е заплатил нито една от дължимите три месечни вноски, посочени в погасителния план от договора за предоставяне на кредит от разстояние, вкл. и до приключване на съдебното дирене не са ангажирани доказателства за плащане, като падежът за заплащане на последната вноска е настъпил на *****2018 г.

Настоящият съдебен състав счита, че процесният договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/****.2018 г. отговаря на изискванията на чл. 10, ал.1 и чл. 11, ал.1, т.10 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/, тъй като същият е сключен е сключен по инициатива на потребителя чрез използването на средство за комуникация от разстояние, по смисъла на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, което не позволява предоставяне на преддоговорната информация на хартиен или на друг траен носител, по смисъла на чл. 5, ал. 13 ЗПК, но ищецът-кредитор е изпълнил задълженията си да предостави на ответника-потребител подробна преддоговорна информация посредством формуляра по чл. 5, ал. 2 ЗПК, между страните е разменена кореспонденция по избраните от потребителя електронни средства за комуникация от разстояние по смисъла на ЗПФУР, ответникът се е запознал с предоставената му от ищеца преддоговорна информация и е потвърдил съгласие за сключване на договора, чрез потвърждение с цифров код по предоставен от ищеца линк и логически свързан с електронното изявление на потребителя, поискал предоставянето на

бърз кредит от разстояние от ищеца, предоставил изискуемата от нея подробна информация относно имената, личната карта, адреса, телефонен номер и електронна поща за кореспонденция и връзка, както и начин за превеждане на отпуснатия му кредит. Наред с това, съдът счита, че процесният договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/****.2018 г. съдържа и подробна информация за общия размер на кредита и условията за усвояването му, срока на договора за кредит, лихвения процент по кредита, условията за прилагането му, размера, броя и периодичността на погасителните вноски, дължими от потребителя, годишния процент на разходите, общата сума, дължима от потребителя, годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, всички съдържащи се на друг траен носител, а именно – електронен такъв, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора са представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора, с което са изпълнени изискванията на чл. 10, ал.1 ЗПК, чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК и чл. 5, ал.13 във вр. ал.10 във вр. ал.1 и ал. 2 ЗПК.

Поради това настоящият съд прави извод, че искът за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 500,00 лв. представляваща незаплатена главница по договор за предоставяне на кредит от разстояние № *****/****.2018 г. е **изцяло основателен**.

2/ По иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР и чл. 240, ал. 2 ЗЗД /за договорна лихва в размер на 97,22 лв. за периода ****.2018 г. – ****2018 г. /:

По отношение на претенцията за възнаградителна лихва в размер на 97,22 лв. за периода ****.2018 г. – ****2018 г. следва да се посочи, че между ищцовото дружество и ответника, в рамките на процесния договор за предоставяне на кредит от разстояние, е била постигната и уговорка за това, че кредитополучателят ще дължи лихва за ползване на кредита в общ размер на 55,37 лв. /**така изрично погасителен план**/, като тази лихва се явява възнаграждение за кредитодателя във връзка с предоставената от него на кредитополучателя главница по договора. ИзясН. беше и обстоятелството, че съобразно погасителния план по кредитната сделка на ****2018 г. е

настъпил крайният падеж на всички задължения по кредита, в това число и на задължението, касаещо лихвата за неговото ползване. Установено беше също така, че до приключване на съдебното дирене по делото ответникът не е извършвал никакви плащания в изпълнение на задълженията си по горепосочения договор, вкл. и за възнаградителна лихва. В този контекст и тази претенция подлежи, **но на частично уважаване. Това е така**, защото в погасителния план ясно е посочено, че лихвата по кредита е **55,37 лв.**, а общата сума за връщане е **555,37 лв.** /500,00 лв. главница + 55,37 лв. договорна лихва/. Отделно от това като се съберат шестте вноски за договорна лихва от погасителния план по процесния договор за кредит, а именно 11,67 лв.+14,43 лв.+11,36 лв.+8,95 лв.+5,87 лв. + 3,08 лв. **отново не се получава** претендираната от ищеца в исковата молба сума за договорна лихва от 97,22 лв. Ищецът не твърди или представя доказателства страните по договора за кредит да са постигали след сключване на договора уговорка за по-висок размер от договорна лихва в размер на 55,37 лв. изрично посочена в погасителния план и следователно това е размера на дължимата договорна лихва /55,37 лв./, **а не 97,22 лв.**

3/ По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД /обезщетение за забава в размер на 165,29 лв. за периода ****.2018 г. – ****.2021 г./:

Тъй като ответникът не е изпълнил точно в темпорално отношение своята насрещна парична престация, той е изпаднал в забава и дължи обезщетение за причинените на ищеца вреди, изразяващи се в пропуснатата полза, като това обезщетение е в размер на претендираната законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху главницата. Страните са уговорили падеж на паричните задължения, поради което тези задължения са срочни и затова не е необходимо длъжника да бъде канен, за да бъде поставен в забава – арг. чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Съдът, съобразявайки определения от БНБ основен лихвен процент за процесния период, с нормативно установената надбавка от 10 пункта, определя размера на изтеклата за периода от ****.2018 г. до ****.2020 г. законна мораторна лихва върху сумата от 500,00 лв., а именно 79,87 лв. и за периода ***.2020 г. – ****.2021 г. - 68,33 лв. или общо 148,20 лв. /79,87 лв.+68,33 лв./. **Действително ищецът претендира** обезщетение за забава в размер на 165,29 лв. за периода ****.2018 г. – ****.2021 г., но е **начислявал неправомерно** мораторна лихва за целия период от ****.2018 г.

– ***.2021 г., тъй като в съгласно чл. 6 от ЗМДВИПОРНС /в първоначалната му редакция, в сила от 13.03.2020 г./ до отмяната на извънредното положение **не се прилагат последиците от забава** за плащане на задължения на частноправни субекти, **включително лихви и неустойки за забава**, както и непаричните последици като предсрочна изискуемост, разваляне на договор и изземване на вещи. Според изменението на този текст от закона с ДВ. бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., до отмяната на извънредното положение при забава за плащане на задължения на частноправни субекти, длъжници по договори за кредит и други форми на финансиране, предоставени от банки и финансови институции по чл. 3 от ЗКИ, включително когато вземанията са придобити от други банки, финансови институции или трети лица и по договори за лизинг, **не се начисляват лихви за забава и неустойки**, задължението не може да бъде обявено за предсрочно изискуемо и договорът не може да бъде развален поради неизпълнение, както и не може да бъдат изземвани вещи. След отмяната на извънредното положение на 14.05.2020 г. законът отново е изменен, като съгласно редакцията му в ДВ бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г., до два месеца след отмяната на извънредното положение при забава за плащане на задължения на частноправни субекти, длъжници по договори за кредит и други форми на финансиране, предоставени от финансови институции по чл. 3 от Закона за кредитните институции, с изключение на дъщерните дружества на банките, включително когато вземанията са придобити от банки, финансови институции или трети лица, не се начисляват лихви за забава и неустойки, задължението не може да бъде обявено за предсрочно изискуемо и договорът не може да бъде развален поради неизпълнение. Това е и актуалната редакция на чл. 6 от закона, която е действала към момента на подаване на заявлението, както и към настоящия момент. За този период /13.03.2020 г. – 13.07.2020 г./ чл. 6 ЗМДВИПОРНС въвежда ограничение за начисляване на лихви за забава на длъжници по договори за кредит, предоставени от финансови институции по чл. 3 от Закона за кредитните институции, **каквата институция е и настоящият ищец.** Тоест забраната по чл. 6 от закона да се начисляват лихви за забава до два месеца след отмяна на извънредното положение е приложима и спрямо процесното обезщетение обхващащо периода 13.03.2020 г. – 13.07.2020 г., тъй като ищецът е финансова институция по чл. 3 от този закон и посочената забрана е приложима спрямо него.

Следователно, искът за заплащане на законната мораторна лихва върху сумата от 500,00 лв., изтекла от ****.2018 г. до *****2020 г., в размер на 79,87 лв. и изтекла от ***2020 г. до ***.2021 г. в размер на 68,33 лв. или **общо 148,20 лв.** е частично основателен и следва да бъде уважен частично за тази сума, а до пълния предявен размер от 165,29 лв. отхвърлен поради нарушение на чл. 6 ЗМДВИПОРНС /начислявана е мораторна лихва и в периода 13.03.2020 г. – 13.07.2020 г.

По разноските:

При този изход на делото, с оглед задължителното тълкуване на закона, дадено в т. 12 от Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014 г. по тълкувателно дело № 4/2013 г. по описа на ВКС, ОСГТК, съдът, който разглежда иска по чл. 415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. С оглед изхода на спора ответникът дължи на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси за исковото производство в размер на 359,85 лв. - доплатена държавна такса, адвокатско възнаграждение и такса за издаване на удостоверение и разноси за заповедното производство в размер на 355,24 лв. - платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от исковете /направено е отбелязване удостоверяващо заплащане на договореното възнаграждение съгласно т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г. ОСГТК, л. 60 от исковото дело и л. 6 от заповедното дело/.

Така мотивиран и на основание чл. 235, ал. 1 ГПК, **Старозагорски районен съд,**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР и чл. 9, ал. 1 ЗПК /**главница**/ по отношение на Н. Н. С., ЕГН: ***** и адрес: гр. *****, съществуването на вземането на „Форукон и компания“ ООД, ЕИК: 836034051, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Добруджа“ № 10, вх. „Б“, ет. 2, ап. 23, за сумата в размер на **500,00 лв.** /петстотин лева/ представляващи неплатена главница по договор за потребителски паричен

кредит № *****/****.2018 г., ведно със законната лихва върху тази сума до окончателното плащане, считано от 25.11.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № ***** г. по ч.гр.д. ***** г. по описа на Софийски районен съд,

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР /договорна лихва/ по отношение на Н. Н. С., ЕГН: ***** и адрес: гр. *****, съществуването на вземането на „Форуком и компания“ ООД, ЕИК: 836034051, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Добруджа“ № 10, вх. „Б“, ет. 2, ап. 23, за сумата в размер на **55,37 лв.** /петдесет и пет лева и тридесет и седем стотинки/ представляващи неплатена договорна лихва за периода ****.2018 г. — ****.2018 г. по договор за потребителски паричен кредит № *****/****.2018 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № ***** г. по ч.гр.д. ***** г. по описа на Софийски районен съд, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над сумата от 55,37 лв. до пълния предявен размер от 97,22 лв. като **неоснователен**.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД /обезщетение за забава/ по отношение на Н. Н. С., ЕГН: ***** и адрес: гр. *****, съществуването на вземането на „Форуком и компания“ ООД, ЕИК: 836034051, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Добруджа“ № 10, вх. „Б“, ет. 2, ап. 23, за сумата общо в размер на **148,20 лв.** /сто четиридесет и осем лева и двадесет стотинки/ представляващи обезщетение за забава за периода ****.2018 г. — ****.2020 г. и ***.2020 г. — ***.2021 г. по договор за потребителски паричен кредит № *****/****.2018 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № ***** г. по ч.гр.д. ***** г. по описа на Софийски районен съд, като **ОТХВЪРЛЯ** иска над сумата от 148,20 лв. до пълния предявен размер от 165,29 лв. /за периода 13.03.2020 г. — 13.07.2020 г./ като **неоснователен**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Н. Н. С., ЕГН: ***** и

адрес: гр. ***** да заплати на „Форуком и компания“ ООД, ЕИК: 836034051, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Добруджа“ № 10, вх. „Б“, ет. 2, ап. 23, сума в размер на **359,85 лв.** /триста петдесет и девет лева и осемдесет и пет стотинки/, представляваща част от направените в исковото производство съдебни разноси за доплатена държавна такса, адвокатско възнаграждение и такса за издаване на удостоверение, както и сума в размер на **355,24 лв.** /триста петдесет и пет лева и двадесет и четири стотинки/, представляваща част от направените в заповедното производство по ч.гр.д. № ***** г. по описа на Софийски районен съд съдебни разноси за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението подлежи на въззивно обжалване с въззивна жалба пред Старозагорски окръжен съд двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК, на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____